

ဆုပြည့်စုံထွန်းစာပေ

ဆောင်းလုလင်

သေမင်း၏
လက်ဗွေရာ

ရွှေစင်ဦးမိဒီယိုထုတ်လုပ်ရေးမှ မင်းသားနေမင်းခေါင်းဆောင်၍
မိဒီယိုဇာတ်ကား ရိုက်ကူးနေသည့်ပတ္တ

ဆောင်းလုလင်

သေမင်း၏ လက်ပွေရာ

(၁)

ဧည့်ပရိသတ် ၃၀ ၏ လက်ခုပ်သံများက ခန်းမတစ်ခုလုံး
ပဲ့တင်ထပ်အောင် မြည်ဟိန်းသွားလေသည်။

ဆရာစိတ္တိအောင်ကပရိသတ်ကိုဦးညွှတ်အရိုအသေပြု လိုက်၏ ။

အခမ်းအနားအစီအစဉ်ကြေငြာသူ မိန်းကလေး၏ အသံ က
ဆောင်းဘောက်များမှတစ်ဆင့် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

"မင်္ဂလာပါရှင်၊ ဆရာစိတ္တိ အောင်ရဲ့ စိတ်ပညာပြကွက် နံပါတ်-၃ ကို
ပြသတင်ဆက်လို့ ပြီးပါပြီ။ ဆက်လက်ပြီး ဆရာစိတ္တိ အောင်ရဲ့ အကောင်းဆုံး
အစီအစဉ်ဖြစ်တဲ့ စိတ်ပညာပြကွက် ၄ ကို တင်ဆက်မှာ ဖြစ်ပါတယ်"

ပရိတ်သတ်ထဲမှ လက်ခုပ်သံတချို့ ထပ်မံပေါ်ထွက်လာ ပြန်၏ ။

"ဂုဏ်သရေရှိ ဧည့်ပရိသတ်များရှင်၊ စိတ်ပညာပြကွက် ၄ ကို
မတင်ဆက်ခင်မှာ ဆရာစိတ္တိ အောင်အနေနဲ့ ခေတ္တ အနားယူ ဖို့ လိုအပ်တဲ့အတွက်
ဆရာအနားယူချိန်ကို အားလပ်ချိန်အဖြစ် သတ်မှတ်အနားပေးပါတယ်ရှင်။
ဧည့်ပရိသတ်များ အနေနဲ့လည်း အနားယူအပန်းဖြေရင်း နှစ်သက်ရာ
အစားအသောက်များကို ယူငင်စားသုံးနိုင်ပါတယ်ရှင်။ အခမ်းအနားကို ၁၀ နာရီ
၃၀မိနစ် အချိန်မှာ ပြန်လည်စတင်မှာ ဖြစ်ပါတယ်ရှင်။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရှင်"

စိတ္တိ အောင် အစွမ်းအစပြသသည့်စားပွဲကို ၈ငယ် ပုံညူဏာန်
ဝိုင်းပတ်ထားသည့်ကုလားထိုင်များပေါ်မှ ဧည့်သည် ၃၀ သည်
ကြေညာသံဆုံးသည်နှင့် ထိုင်ရာမှထလိုက်ကြသည်။

စိတ္တ အောင်၏ အစွမ်းပြပွဲ ပထမပိုင်းကို မိနစ် ၃၀ ကြာထိုင်ကြည့်ခဲ့ပြီးပြီးမှ အချို့က အပေါ့အပါးသွားရန် သန့်စင်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွား ကြလေသည်။ အချို့က ဘူဖေးစနစ်ဖြင့် ယူငင်စားသောက်နိုင်သော စားသောက်ဖွယ်များတင်ထားသည့် စားပွဲဆီသို့ သွားကြလေသည်။

ဆရာစိတ္တ အောင်ကိုယ်တိုင်မှာမူ သူ့အတွက် သီးသန့်စီစဉ်ပေးထားသော နားနေခန်းလေးထဲသို့ ဝင်သွားလေ၏ ။

အစီအစဉ်ကြေညာခဲ့သည့် စိတ္တ အောင်၏ ကိုယ်ရေး လက်ထောက် အမျိုးသမီးလေးက သူမ၏ ဆရာဝင်သွားသည့် နားနေခန်းထဲသို့ နောက်မှ လိုက်ပါသွားလေသည်။

စိတ္တအောင်၏ ကိုယ်ရေးလက်ထောက် မြနှင်းဆီ အခန်းထဲသို့ရောက်ချိန်တွင် ဆရာက ဒရင်းဘက်ပေါ်တွင်လှဲကာ မျက်လုံး များမှေးစင်း၍ အနားယူနေလေပြီ။

စိတ္တ အောင်၏ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပညာက စိတ်၏ အစွမ်းအစ ကို ပြသရသည့်ပညာမို့ စိတ်အာရုံကို အလွန်ပင် စုစည်းအားစိုက်ရသည့်အတွက် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်လှပါသည်။

ထို့ကြောင့် စိတ္တ အောင်က ယခုကဲ့သို့ စိတ်ပညာစွမ်း ပြပွဲမျိုးကို တစ်လလျှင် တစ်ကြိမ်သာ ပြုလုပ်လေသည်။

ပြပွဲတစ်ကြိမ်ပြုလုပ်တိုင်းလည်း လူအယောက် ၃၀ တိတိကိုသာ ကန့်သတ်၍ ကြည့်ရှုခွင့်ပြုထားပါသည်။ လူ ၃၀ ထက်ပိုပါက စိတ်ဖွံ့လွင့်မည် စိုး၍ ကန့်သတ်ထားရခြင်းဖြစ်သည်။

ပြပွဲသည်လည်း စင်မြင့်ပေါ်မှ ဖျော်ဖြေသည့် ပွဲမျိုးမဟုတ်ဘဲ ပြသ သူနှင့် ကြည့်ရှုသူ ကြမ်းတစ်ပြေးတည်း ထိုင်ကြည့်ရသည့်ပွဲမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် စိတ္တ အောင်က ပရိသတ် ၃၀ ကို သူ့အစွမ်း ပြသည့် စားပွဲအား ဂငယ်ပုံ ပတ်ဝိုင်းကာ

အနီးကပ်ကြည့်ရှုနိုင် အောင် ထိုင်ခုံများစီစဉ်ထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပြပွဲကိုလည်း လွန်စွာပင်တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သည့် နေရာတွင် ပြုလုပ်ရသည့်အတွက် ဟိုတယ်ကြီးများ၏ အပေါ်ဆုံး ထပ် ခန်းမများထဲ၌ ကျင်းပရမြဲဖြစ်လေသည်။

စိတ္တ အောင်၏ အစွမ်းပြပွဲမှာ ဟိုတယ်ခန်းမကြီးများ၌ ပြုလုပ်ခြင်း၊ လူဦးရေကန့်သတ်ထားခြင်း၊ တစ်လတစ်ကြိမ်သာ ပြုလုပ်ခြင်းတို့ကြောင့် အခကြေးငွေ များပြားလှပါသည်။ သာမန် ကြည့်ချင်ပွဲတစ်ခု၏ ဆယ်ဆမျှ ပေးရလေသည်။

သို့သော် စိတ္တ အောင်ကဲ့သို့ စိတ်ပညာအစွမ်းအစပြနိုင်သူ မှာ မြန်မာနိုင်ငံ၌ စိတ္တ အောင်တစ်ယောက်တည်းရှိလေရာ ကြည့် ရှုလို၍ နာမည်စာရင်း ပေးတန်းစီထားသူများမှာ တစ်နှစ်စာမက များပြားလှပေ၏ ။

စိတ်ပညာအစွမ်းပြပွဲကြည့်ရှုရန် စာရင်းပေးထားသူများကို မြနင်းဆီက သေချာမှတ်သား စာရင်းသွင်းထားရသည်။ အလှည့်ကျ သူများကို မည်သည့် နေရာ၊ မည်သည့်အချိန်တွင် ပြပွဲပြုလုပ်မည် ဖြစ်ကြောင်း တစ်ပတ်ကြိုတင် အကြောင်းကြားရသည်။ သို့မှသာ အလှည့်ကျသူ မအားလပ်ပါက နောက် တစ်ယောက်တက်ရောက် ရန် အစားထိုးနိုင်မည်ဖြစ်ပေသည်။

စိတ္တ အောင်၏ ပြပွဲတိုင်းအတွက် အနီးကပ် ကူညီသူမှာ တစ်ဦးတည်းသောတပည့်လည်း ဖြစ်၊ လက်ထောက်လည်းဖြစ်၍ ကိုယ်ရေးအတွင်းရေးမှူးလည်းဖြစ်သော မြနင်းဆီပင် ဖြစ်ပါသည်။

...

ပြပွဲခန်းမထဲတွင်တော့ ဧည့်ပရိသတ်များက စားသောက် ဖွယ်များကို စားသောက်ရင်း ဆရာစိတ္တ အောင်၏ အစွမ်းအစများကို ချီးမွမ်းပြောဆိုလျက် ရှိလေသည်။

သူတို့သည် စိတ္တ အောင်၏ စိတ်စွမ်းအင်ပြကွက် သုံးကွက် ကို ကြည့်ရှုခဲ့ပြီးလေပြီ။

စိတ္တ အောင်၏ ပထမဆုံး စိတ်စွမ်းအင်ပြကွက်မှာ ပစ္စည်းများကို ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှု၍ ပစ္စည်းပိုင်ရှင်၏ စိတ်နေစိတ်ထား နှင့် ဘဝတစ်စိတ် တစ်ဒေသကို ပြောပြသည့်ပြကွက်ဖြစ်သည်။

အသက် ၄၀ ကျော်အမျိုးသမီးတစ်ဦးက သူမ လက်တွင် ဝတ်ဆင်ထားသော လက်စွပ်ကိုချွတ်၍ စိတ္တ အောင် လက်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည့်အခါ စိတ္တ အောင်က လက်စွပ်ကို လက်ထဲတွင် ဆုပ်ထားကာ ခေတ္တ မျှ အာရုံယူကြည့်ပြီးနောက် အောက်ပါ အတိုင်းဟောပြောခဲ့လေသည်။

"ဒီလက်စွပ်ဟာ အစ်မကြီးကို အစ်မကြီးရဲ့ခင်ပွန်းက လက်ထပ် လက်စွပ်အဖြစ်ပေးခဲ့တဲ့ လက်စွပ် ဖြစ်ပါတယ်။ အစ်မ ကြီးရဲ့ ခင်ပွန်းသည်ဟာ အခုအချိန်မှာကွယ်လွန်ပြီးဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ အစ်မကြီးကို အင်မတန် ကြင်နာပြီး ချစ်ခင်ခဲ့တဲ့ ခင်ပွန်း ကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ မကွယ်လွန်မီက အင်ဂျင်နီယာ လုပ်ငန်းနဲ့ အသက်မွေးခဲ့တဲ့သူတစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။"

စိတ္တ အောင်၏ ဟောပြောချက်များမှာ တိကျမှန်ကန်လွန်း သည့်အတွက် လက်စွပ်ရှင် အမျိုးသမီးကြီးသည် ကွယ်လွန်သူ ခင်ပွန်းသည်ကို သတိရကာ ငိုကြွေးခဲ့ရလေသည်။ ဆရာ၏ ဟော ပြောမှု မှန်ကန်ကြောင်းလည်း အများသိအောင် ဝန်ခံခဲ့လေ၏ ။

စိတ္တ အောင်သည် ပွဲကြည့်ပရိသတ်ထဲမှ လာပေးသော ပစ္စည်းများကို ကိုင်တွယ်ကာ အာရုံယူကြည့်ပြီး ဟောပြောခဲ့ရာ အားလုံးမှန်ကန်ခဲ့လေ၏ ။ ပရိသတ်၏ စိတ်ကျေနပ်မှုကို ရရှိခဲ့ ပါသည်။

ဒုတိယပြကွက်မှာ ခန်းမအတွင်းရှိပစ္စည်းများကို လက်နှင့် ကိုင် တွယ် ထိတွေ့ခြင်းလုံးဝမပြုဘဲ နေရာမှ ရွေ့လျားအောင် စိတ်ဖြင့် အမိန့်ပေးသည့်ပြကွက်

ဖြစ်သည်။ စိတ္တ အောင်သည် စားပွဲကုလားထိုင်များကို ပရိသတ်မျက်မှောက်မှာပင် နေရာမှ သိသိ သာသာ ရွေ့လျားသွားအောင် စိတ်နှင့် အမိန့်ပေးခိုင်းစေပြခဲ့လေ၏။

ခန်းမကြီး၏ တစ်ဖက်ထောင့်မှ အခြားတစ်ဖက်ထောင့်သို့ သယ်ပို့ ပေးသူမရှိဘဲ စားပွဲကုလားထိုင်များ ရွေ့လျားသွားပုံကို ဧည့်သည် တော်အားလုံး မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်လိုက်ရလေသည်။

တတိယပြက္ခက်ကတော့ ပို၍ ပင် ဆန်းပြားလေသည်။

ပထမဦးစွာ စိတ္တ အောင်က ခန်းမထိပ်ရှိ တိုင်ကပ်နာရီကြီးကို ရပ်တန့်သွားအောင် စိတ် စွမ်းအင်ဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

လူအများ၏ ရှေ့မှောက်မှာပင် တချက်ချက် သွားလာလှုပ်ရှားလျက် ရှိသော နာရီကြီးမှာ မည်သူကမှ ကိုင်တွယ်ထိတွေ့ခြင်း မရှိဘဲ ရပ်တန့်သွားလေ၏။

"နာရီကြီးရပ်တန့်သွားပါပြီ။ ဆက်ပြီးတော့ နာရီကြီးကို ၁၂ နာရီ တိတိအချိန်မှာ လက်တံများ ရပ်တန့်နေအောင် ကျွန်တော် အမိန့်ပေးပါတော့မယ်ခင်ဗျာ။ လူကြီးမင်းများ ခင်ဗျား၊ လူကြီးမင်းများရဲ့ လက်ထဲမှာပါလာတဲ့ နာရီများကိုလည်း တိုင်ကပ် နာရီကြီးနဲ့အတူတူ ၁၂ နာရီတိတိ အချိန်မှာ ရပ်တန့်နေစေဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်မှာ ဖြစ်ပါတယ်။ လူကြီးမင်းတို့ရဲ့ နာရီများကိုလည်း ကြည့်ထားကြပါခင်ဗျာ။ တစ်ချိန်တည်းမှာ နာရီအားလုံး တစ်ပြိုင် တည်း ရပ်တန့်သွားအောင် ကျွန်တော် ဖန်တီးပြပါမယ်"

ပရိသတ်များ၏ အကြည့်များက မိမိတို့၏ လက်ပတ်နာရီ များဆီသို့ ရောက်သွားကြလေသည်။ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် နာရီ လက်တံနှစ်ခုသည် ရွေ့လျားသွားကာ ၁၂၈၈ နန်းနေရာ၌ တစ်ထပ် တည်းသွားကျပြီးနောက် ရပ်တန့် သွားလေသည်။

"ဒီလူဟာ အတော်ထူးတဲ့လူပဲဗျ။ သူ့ပြကွက်တွေဟာ
မျက်လှည့်မဟုတ်တာလည်း အမှန်ပဲ"

"ဒီလိုစိတ်စွမ်းအင်မျိုးရအောင် သူဘယ်လိုလေ့ကျင့် ခဲ့သလဲ
မသိဘူးနော်"

"ကျွန်တော်တော့ စိတ္တ အောင်လိုစိတ်စွမ်းအင်မျိုး ပိုင်ချင် တယ်ဗျာ၊
သူ့ကို ဒီပညာသင်ပေးဖို့ ပြောကြည့်ဦးမှပဲ"

"ဟေ့လူ ...ဒါမျိုးက ပါရမီရှိမှတတ်တာဗျ။ သင်တိုင်း သာ တတ်ရိုးဆိုရင်
စိတ္တ အောင်ရဲ့အခုပွဲကို ငွေအများကြီးပေးပြီး ဘယ်ကြည့်မလဲဗျ"

"အဲဒါအမှန်ပဲ၊ ကျွန်မတို့ ဒီပွဲကိုကြည့်ဖို့ ငွေတစ်သိန်း အကုန်ခံရတယ်။
မြန်မာပြည်မှာ သူ့လိုစိတ်စွမ်းအင်ရှိသူ သူတစ်ယောက်တည်းရှိလို့သာ
ငွေတစ်သိန်းပေးပြီး ကြည့်ကြတာလေ။ သင်တဲ့သူတိုင်း တတ်မယ်ဆိုရင် ဒီပညာဟာ
ဒီလောက် ဘယ် တန်ဖိုးရှိတော့မှာလဲရှင်"

စိတ္တ အောင်အား ဝေဖန်ချီကျူး ပြောဆိုနေစဉ်အခိုက်ဝယ်
နားနေခန်းထဲမှထွက်လာသော စိတ္တ အောင်ကို မြင်လိုက်ကြရလေ သည်။
သူ့နောက်မှ မြှင်းဆီလည်း လိုက်ပါလာလေသည်။ စိတ္တ အောင်က လွတ်နေသော
စားပွဲတစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင် လိုက်၏ ။

ဧည့်ပရိသတ်ထဲမှ အသားနီစပ်စပ် အရပ်မြင့်မြင့်နှင့် အသက်
ငါးဆယ်ကျော်လူကြီးတစ်ယောက်က စိတ္တ အောင် ထိုင်နေသည့် စားပွဲရှေ့တွင်
သွားရပ်လိုက်သည်။

"ကွန်ဂရက်ကျူလေးရှင်းဗျာ၊ ခင်ဗျားပြကွက်တွေကို ကျွန်တော်
သိပ်ကြိုက်တယ်။ လေးစားတယ်ဗျာ"

လူကြီးကပြောရင်းမှ ညာဘက်လက်ကို ကမ်းပေးလိုက် သည်။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

စိတ္တ အောင်ကပြန်ပြောရင်း ထိုင်ရာမှထကာ လူကြီးကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

"ကျွန်တော့်နာမည် စောဂျော်နီပါ"

"ဟင်"

စောဂျော်နီ၏ လက်ကို ကိုင်ဆွဲနှုတ်ဆက်လိုက်သည်နှင့် စိတ္တ အောင်၏ စိတ်အာရုံထဲ၌ အသိတစ်ခု ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာလေ သည်။ သူသည် စောဂျော်နီ လက်ကို လွှတ်မပေးသေးဘဲ ဆက်ကိုင် ထားလိုက်သည်။ စောဂျော်နီအပေါ်တွင် စိတ်ထဲက သံသယဝင်မိ၍ သူ့လက်ကိုကိုင်ကာ အာရုံယူကြည့်လိုက်၏။

မြင်းဆီက စောဂျော်နီကို လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်နေသော ဆရာစိတ္တ အောင်၏ ထူးခြားသောမျက်လုံးများကို သတိပြုမိလိုက် လေသည်။

"ခုအချိန်က ဟောရပြောရမယ့်အချိန်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဦးစောဂျော်နီရဲ့ လက်ကိုကိုင်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်တဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော့်အာရုံထဲမှာ ဦးစောဂျော်နီရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အချက် အလက်တချို့ကို အာရုံရလိုက်တယ်၊ ပြောရမလား"

"ဟာ ...ပြောပါဆရာ ...ပြောပါ၊ ဘယ်လိုအာရုံရ လို့လဲ"

"ဦးစောဂျော်နီရဲ့ဘယ်ဖက်လက်မောင်းမှာ ဓားဒဏ်ရာ တစ်ခု ရှိပါတယ်၊ မှန်သလား"

"မှန်ပါတယ်ဆရာ၊ ဟောဒီမှာပါ"

စောဂျော်နီက ဝတ်ထားသောအကျလက်ရှည်ကို ပင့်တင်ကာ ဓားဒဏ်ရာကိုပြလိုက်သည်။

"နောက်ပြီးတော့ ဦးစောဂျော်နီရဲ့ဗိုက်မှာ ဒဏ်ရာတစ်ခု ရှိပါ သေးတယ်။

တိတိကျကျပြောရရင် ချက်ရဲ့အထက်နားမှာပဲ။ ပုံသဏ္ဌာန်က ကြက်ခြေခတ်ပုံ"

"မှန်လိုက်တာ ဆရာရယ်။ ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော့်ချက် အထက်နားမှာ ဆရာပြောတဲ့ ဒဏ်ရာရှိတယ်။ ကျွန်တော် ပြရ မလား"

"မလိုပါဘူး ဦးစောဂျော်နီ၊ မှန်ရင်ပြီးတာပါပဲ။ ပြီးတော့ ဦးစောဂျော်နီဟာ တစ်ချိန်က လက်နက်နဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း လုပ်ခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒါရော မှန်သလား"

စောဂျော်နီ မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားသည်။ ပြန်၍ ကုန်ဆည်လိုက်ကာ စိတ္တ အောင်နားသို့ကပ်၍ တီးတိုးပြော လိုက်၏ ။

"မှန်ပါတယ်ဆရာ။ ကျွန်တော်ဟာ တစ်ချိန်က ဓားပြ ဗိုလ်လုပ်ခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ဆရာပညာကို လေးစားလိုက်တာဆရာရယ်"

စောဂျော်နီပြောနေစဉ်အတွင်း စိတ္တ အောင်က စောဂျော်နီ ကို စူးစိုက်၍ ကြည့်နေခဲ့သည်။

"နောက်လည်း ဆရာနဲ့ဆက်သွယ်ပါရစေ ဆရာ၊ ကျွန်တော့် ဖုန်းနံပါတ် ဆရာယူထားလိုက်ပါလား"

"ပြောလေ"

စိတ္တ အောင်က သူ၏ လက်ကိုင်ဖုန်းကိုထုတ်ကာ စောဂျော် နီ ပြောသည့် နံပါတ်ကို မှတ်သားထားလိုက်သည်။ တကယ်တော့ စောဂျော်နီ ဖုန်းနံပါတ် ပေးချင်စိတ် ပေါက်လာအောင် စိတ္တ အောင် က သူ၏ ပညာဖြင့် ညှိယူလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

...

စောဂျော်နီ ထွက်ခွာသွားသည်နှင့် စိတ္တ အောင်က ကုလားထိုင်ပေါ် အရပ်ကြိုးပြတ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူက မျက်လုံး များကို မှေးစင်းကာ

စိတ်တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားလိုက်၏ ။

မမရေ ...ငါ နှင့်အတွက် လက်စားချေပေးနိုင် တော့မှာပါ။

...

(၂)

ပွဲ၏ ဒုတိယပိုင်းပြကွက်များမှာ စိတ်ညှို့ပညာပြကွက်များ ဖြစ်လေ ၏။

"ကျွန်တော့်ရဲ့ပြပွဲကို ပွဲကြည့်ပရိသတ်တစ်ယောက်လို

ထိုင်ကြည့်နေတာထက် ဧည့်သည်တော်များ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ
ပါဝင်ဆောင်ရွက်တာမျိုးကို လိုလားပါတယ်။ သည်တော့ ကျွန်တော့် ရဲ့
စိတ်ညှို့ပညာပြကွက်များအတွက် ပရိသတ်ထဲက ပါဝင်ကူညီ ပေးဖို့
ဖိတ်ခေါ်ပါတယ်။ ဘယ်လိုလူမျိုးမဆို ပါဝင်နိုင်ပါတယ် ခင်ဗျား"

စိတ္တ အောင်က ကြေညာလိုက်ရာ ရဲတင်းသော အမျိုး သမီးတစ်ဦးက
ဦးစွာထွက်လာလေသည်။

စိတ္တ အောင်က အများရှေ့တွင် ထိုအမျိုးသမီးအား အိန္ဒိယတိုင်းရင်း
သူတစ်ဦးစိတ်မျိုး ပေါ်ပေါက်လာအောင် စိတ်ကို ညှို့ယူလိုက်လေသည်။
အမျိုးသမီး၏ ဟန်အမူအရာများသည် အိန္ဒိယအမျိုးသမီးတစ်ဦးသဖွယ်
ခေါင်းကိုဆတ်ခြင်း၊ မေးငေါ့ခြင်း၊ ပခုံးတွန့်ခြင်း စသဖြင့် တဖြည်းဖြည်း
တူတူလာလေ၏။

အမျိုးသမီး၏ မျက်လုံးများမှာ မှေးစင်းနေပြီး အိပ်မက် မက်နေသူကဲ့သို့
မိန်းမောနေပေသည်။ သူမသည် တကယ့်ကို အိန္ဒိယအမျိုးသမီးတစ်ဦးအလား
ဟန်ပန်အမူအရာရော၊ အပြော အဆိုမှာပါ တစ်သဝေမတိမ်း တူတူလာလေ၏။

ထို့နောက် စိတ္တ အောင်က မြနင်းဆီကိုအချက်ပြလိုက်ရာ မြနင်းဆီ က
စီဒီဇာတ်ပြားတစ်ချပ်ကို ဖွင့်လိုက်လေသည်။ ကုလား သီချင်းတစ်ပုဒ်
ထွက်ပေါ်လာသည်တွင် သွက်လက်သော ဗုံသံ အလိုက်အတိုင်း
စိတ်ညှို့ခံထားရသော အမျိုးသမီးက ထကပါလေ တော့၏။

သီချင်းဆုံးသည်နှင့် စိတ္တ အောင်က အမျိုးသမီးအား နဂိုအသိစိတ်

ပြန်ရောက်အောင် လုပ်လိုက်လေသည်။

အမျိုးသမီးသည် မျက်နှာကိုလက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကာ ရှက်ဟန်ပြုနေလေ၏။
။ ကလိုက်ရ၍ သူမ၌ ချွေးအနည်းငယ်စို့နေ လေသည်။

"ဝါဝါ မင်းအသိတွေ တကယ်လွတ်သွားပြီး ကုလားမ လေး
ဖြစ်သွားတာလား။ ကုလားမလေးလို စိတ်ပြောင်းသွားတာကို မင်း
သိနေသလားဟင်"

သူမနှင့်အတူ အဖော်ပါလာသည့်အမျိုးသမီးက မေးလိုက် လေသည်။

"ကျွန်မစိတ်တွေ ပြောင်းသွားတာကို ကျွန်မ တောက် လျှောက်
သိနေပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲ စိတ်တင်းထားထား၊ ဆရာက
ကုလားမလေးတစ်ယောက်လို့ထင်လာအောင် စိတ်ကိုညှို့ယူတာကို တင်းမခံနိုင်ဘူး။
ကုလားမလေးလို ကနေတုန်းမှာလည်း စိတ်ထဲက ရှက်သလိုလိုဖြစ်မိပေမဲ့ ကရတာ
ပေါ့ပေါ့ပါးပါးနဲ့ သိပ်ပျော်ဖို့ ကောင်းတာပဲရှင်။ တကယ်တော့ ဒါတွေကို ကျွန်မ
မတတ်ခဲ့ဖူးတာ သေချာပါတယ်။ ဆရာက စိတ်ညှို့ပြီးခိုင်းလို့သာ လုပ်မိတာပါ။
ဆရာ့ပညာကတော့ အံ့မခန်းပါပဲရှင်"

စိတ်ညှို့ခံအမျိုးသမီးက ပရိသတ်အားလုံးကြားအောင် သူမ၏
အတွေ့အကြုံကိုပြောပြရင်းမှ စိတ္တ အောင်ကို ချီးကျူး လိုက်လေသည်။

ယင်းသို့ဖြင့် စိတ်ညှို့ခံရန် ကိုယ်တိုင်အဆိုပြုသောသူ သုံးလေးဦး
ပေါ်ထွက်လာလေ၏ ။ ထိုအထဲတွင် စိတ္တ အောင်အား လာရောက်မိတ်ဆက်ခဲ့ သူ
စောဂျော်နီလည်း ပါဝင်ပေသည်။

စိတ္တ အောင်က အမျိုးသားတစ်ဦးကို လက်ငှေ့သမား တစ်ဦးစိတ်
ဝင်လာအောင် စိတ်ညှို့ပြလိုက်လေသည်။ ထိုအမျိုး သားသည် လက်ငှေ့ရေး
အမျိုးမျိုးပြကာ ပရိသတ်အား ဖျော်ဖြေ နေသကဲ့သို့ရှိလေ၏ ။

ထို့နောက် စိတ္တ အောင်က အခြားအမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် ဓနုအရွယ်ကလေးတစ်ယောက်တို့ကို စိတ်ညှို့ပြသ ခဲ့လေသည်။

နောက်ဆုံးအလှည့်ကျသူမှာ စောဂျော်နီ ဖြစ်ပေ၏။

"ကျွန်တော့်ပြပွဲကို ၁၂ နာရီတိတိမှာ ရုပ်သိမ်းမှာဖြစ်တဲ့အတွက် ဦးစောဂျော်နီကို စမ်းသပ်ဖျော်ဖြေမှုဟာ နောက်ဆုံး ပါပဲ ခင်ဗျား။ ဦးစောဂျော်နီကိုလည်း စမ်းသပ်ခံဖျော်ဖြေပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကဲ ... ဦးစောဂျော်နီ၊ ငှက်ကလေး တစ်ကောင်လို လေထဲမှာ မပျံဝဲချင်ဘူးလားဗျာ"

"ဆရာ့ဆန္ဒအတိုင်းပါပဲဆရာ။ ကျွန်တော့်စိတ်ကို ညှို့ချင်သလို ညှို့ပါ။ လူရှေ့မှာ အဝတ်အစားတွေ ချွတ်ပြခိုင်းတာမျိုး မဟုတ်ရင် ပြီးတာပါပဲ"

စောဂျော်နီကြီးက ဟာသဖောက်၍ ပြောလိုက်သည်။

စောဂျော်နီ၏ ဟာသကို အားလုံးက ရယ်ကြပေ၏။

စိတ္တ အောင်တစ်ယောက်သာ လိုက်မရယ်ခြင်းဖြစ်လေ သည်။

ခင်ဗျားကို အဝတ်အစားတွေ မချွတ်ခိုင်းပါဘူး စောဂျော်နီ၊ အဝတ်အစားတွေ ချွတ်လိုက်ရင် ခင်ဗျား ဗိုက်ပေါ်က ဒဏ်ရာကို ကျုပ် မမြင်ချင်ဘဲ မြင်နေရဦး မှာပေါ့။ ကျုပ် မမြင်ချင်ပါဘူးဗျာ။

စိတ္တ အောင်က စိတ်ထဲမှ ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

...

"ဦးစောဂျော်နီ ...ခင်ဗျားဟာ ခုအချိန်ကစလို့ ငှက် ကလေးတစ်ကောင် ဖြစ်သွားပါပြီ။ ငှက်ကလေးတစ်ကောင် ဖြစ် သွားပါပြီ။ ငှက်ကလေး ငှက်ကလေးရေ ...ဆရာရဲ့ မျက်လုံးကို ကြည့်စမ်း၊ သေချာကြည့်စမ်း ငှက်ကလေး။ မင်းဟာ ငှက်ကလေးတစ်ကောင်ပဲ သိလား။ ငှက်ကလေးတစ်ကောင် ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သေချာရင် မင်းရဲ့အတောင်ပံတွေကို ဖြန့်ပြီး ခတ်ပြစမ်းပါဦး ငှက် ကလေးရယ်"

စိတ္တ အောင်က တဖြည်းဖြည်း စိတ်ကိုညှို့ယူရင်း စောဂျော်နီအား
ငှက်ကလေးတစ်ကောင်၏ စိတ်များ ဝင်လာစေရန် နှုတ်မှ တတွတ်တွတ်
ပြောပေးနေသည်။

စောဂျော်နီသည် စိတ္တ အောင်နှင့် မျက်လုံးချင်း ဆိုင်ကြည့်နေရာမှ
မျက်တောင်များ မှေးစင်းလာသည်။ သူသည် သူ၏ ဦးခေါင်းကိုဆတ်ကာ
ဟိုလှည့်သည်လှည့် တစ်ချက်နှစ်ချက်မျှ လှည့်လိုက်လေသည်။ ထိုကဲ့သို့
လုပ်လိုက်သည့် အပြုအမူသည် ဂရုထားကြည့်ပါက ငှက်ကလေးတစ်ကောင်
ပြုမူလိုက်ပုံမျိုးဖြစ် ပေ၏ ။

စိတ္တ အောင်က အတောင်ပံများကို ဖြန့်ခိုင်းလိုက်သည့် အခါတွင်တော့
သူ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးတိုက်ဆန့်တန်းကာ မြှောက်ထားလိုက်တော့သည်။
ငှက်တစ်ကောင် အတောင်ပံဖြန့်လိုက် သည့်သဖွယ် -

"ငှက်ကလေး ...မင်းဟာ ဘာငှက်ကလေးလဲ"

စောဂျော်နီ၏ နှုတ်မှ "ကျလို့ ...ကျလို့" နှင့် အသံ သေးသေးလေးများ
ထွက်ပေါ်လာသည်။

"ဪ ...မင်းက စာကလေးတစ်ကောင်ကိုး၊ စာ ကလေးရေ
မိုးပေါ်ကိုပျံကြစို့ကွယ်။ ပျံသန်းဖို့ အားယူလိုက်ပါဦး ငှက်ကလေး"

စောဂျော်နီကြီးက ခေါင်းကလေးကို မော့လိုက်သည်။

တကယ့်ကို ငှက်ကလေးတစ်ကောင် ပျံသန်းခါနီး ကောင်းကင်ကို
မော့ကြည့်လိုက်သည့် သဖွယ် -

"ပျံတော့ ...ငှက်ကလေး၊ တို့တွေ အစာရှာရအောင်၊ ကောင်းကင်ပေါ်ကို
ပျံသန်းပါတော့ကွယ်"

ငှက်စိတ်ဝင်နေသော စောဂျော်နီကြီးသည် အတောင်ပံ အဖြစ်

ဖြန့်ကားထားသော သူ၏ လက်နှစ်ဖက်ကို တစ်ချက် နှစ်ချက် ခတ်လိုက်ကာ လက်နှစ်ဖက်ကို အပေါ်အောက် ပြိုင်တူ လှုပ်ရှား လိုက်လေ၏။ စောဂျော်နီ၏ လေးလံလှသော လူ့ခန္ဓာကိုယ် အတ္တ ဘောကြီးကတော့ လေထဲသို့ မြောက်တက်မသွားပါပေ။ သို့သော် စောဂျော်နီသည် ငှက်ကလေးတစ်ကောင် လေထဲတွင် ပျံဝဲလိုက် သည့်သဖွယ် ပေါ့ပါးစွာဖြင့် တစ်နေရာမှတစ်နေရာသို့ လှည့်ပတ်ကာ ဝဲနေလေသည်။

သူ၏ ခြေထောက်များဖြင့် ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် လျှောက် ပြေးနေခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ပြေးနေသည်နှင့်မတူ။ အလွန်ပင် ပေါ့ပါးသွက်လက်နေဟန်က ကြည့်ရုံဖြင့်ပေါ်လွင်နေကာ ငှက်တစ် ကောင် ဟိုသည် ဝဲလှည့်ပျံသန်းနေသည့်သဖွယ် ထင်မှတ်မှား ရပေ၏။

"ငှက်ကလေးရေ သစ်ကိုင်းပေါ်မှာ နားလိုက်ပါဦးလား ကွယ်။ ဟောဒီ မှာ သစ်ပင်မြင့်မြင့်ကြီးရှိတယ်လေ ငှက်ကလေး၊ လာ ...လာ ... ဟောဒီသစ်ကိုင်းပေါ်မှာ နားလှည့် ..."

စိတ္တ အောင်က သူထိုင်နေသည့်စားပွဲကို လက်နှင့်ပုတ် ပြကာ စောဂျော်နီအမည်ရှိငှက်ကလေးကို အမိန့်ပေးလိုက်လေ သည်။

အံ့ဩဖွယ်ကောင်းစွာပင် စောဂျော်နီသည် လက်နှစ် ဖက်ကို ဖြန့်ကားရင်း လက်များကို အပေါ်အောက် အတောင်ခတ် ဟန်ပြုလုပ်ရင်းမှ စားပွဲပေါ်သို့ ပေါ့ပါးစွာ ခုန်တက်လိုက်လေ၏။

ပွဲကြည့်ပရိသတ်ထံမှ "ဟယ်"ခနဲ အသံထွက်ပေါ်လာ သည်။

"ငှက်ကလေးရေ...မြေပေါ်ကိုပြန်ဆင်းတော့။ မင်းရဲ့ အတောင်ပံတွေကို ဝဲရင်း လေဟုန်စီးရင်းကနေ မြေပြင်ပေါ်မှာ ဆင်းပြီး နားလိုက်ပါတော့ ငှက်ကလေးရယ်"

ငှက်စိတ်ဝင်နေသော စောဂျော်နီက စားပွဲပေါ်မှ အောက်သို့

ပေါ့ပါးစွာခုန်ဆင်းလိုက်လေသည်။ ခုန်ဆင်းလိုက်သည့် ပုံစံမဟုတ်ပဲ ပျံ့၍ ဆင်းသက်လိုက်ဟန်ဖြင့် ပေါ့ပါးစွာပင် စားပွဲ ပေါ်မှကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ကျသွားခြင်း ဖြစ်လေ၏ ။

လူအများ၏ လက်ခုပ်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

စိတ္တ အောင်က စောဂျော်နီကို နဂိုစိတ်ပြန်ဝင်လာအောင် အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

စောဂျော်နီသည် မျက်လုံးပေကလပ်၊ ပေကလပ်ဖြင့် ဘေးဘီကို ကြည့်ရင်း လူပကတိစိတ် ပြန်ဖြစ်သွားလေ၏ ။

"ဘယ်လိုခံစားရလဲ ဦးစောဂျော်နီ"

စိတ္တ အောင်က မေးလိုက်သည်။

"သိပ်ပျော်ဖို့ကောင်းတာပဲ ဆရာ။ ကျန်းမာရေးလေ့ကျင့် ခန်း လုပ်ရသလိုပဲ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးဟာ ပေါ့ပါးပြီး လန်းဆန်းနေတယ်။ တကယ်ကို ငှက်တစ်ကောင်ဖြစ်သွားသလို ခံစားရပါတယ်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကဲ ...ကျွန်တော့်ရဲ့ ဖျော်ဖြေမှု အစီအစဉ်ဟာလည်း ပြီးဆုံးပါပြီ ခင်ဗျာ။ လာရောက်အားပေးကြတဲ့ လူကြီးမင်းများ အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

လက်ခုပ်သံများက တစ်ခန်းလုံး ဟိန်းသွားအောင် ပေါ်ထွက်လာ လေတော့သတည်း။

...

(၃)

ဧည့်ပရိသတ်များ ထွက်ခွာသွားသည့်အခါ ကြယ်ငါးပွင့် အဆင့်ရှိ ဟိုတယ်ကြီး၏ အပေါ်ဆုံးထပ်ခန်းမကြီးသည် တိတ်ဆိတ် လျက်ကျန်ခဲ့လေ၏။

မြနှင်းဆီက ဆရာစိတ္တ အောင်ကိုင်သော အတက်ချီ ကျွေကို သိမ်း ဆည်းကာ ဆရာလက်သို့အပ်လိုက်သည်။

"မြနှင်းဆီကို ကိုယ်လိုက်ပို့ပေးဖို့လိုသလား မြနှင်းဆီ"

"မောင်လေး လာကြိုနေပါတယ်ဆရာ ...ကျေးဇူးတင် ပါတယ်"

"မောင်သော်ဇင်ရောက်နေတာ သေချာရဲ့လား။ ဆရာ့ကို အားမနာနဲ့နော်"

"သူရောက်ပြီဆိုတဲ့အကြောင်း မောင်လေးက အောက် ထပ်ကနေ ဖုန်းဆက်လိုက်တာပါဆရာ။ အောက်မှာ ကားလည်း မြင်နေရတယ်ဆရာရဲ့"

မြနှင်းဆီက အောက်ထပ်သို့ကဲကြည့်ကာ ပြောလိုက် သည်။ မောင်လေး သော်ဇင်ဦး၏ ထုံးစံအတိုင်း ဟိုတယ်ဝင်း ထဲအထိ ဝင်မလာဘဲ ကားကို ဟိုတယ်အပြင်ဘက် လမ်းမဘေး၌ ရပ်ထားသည်ကို လှမ်းမြင်နေရပေသည်။

"ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုလည်း ဆရာသွားနှင့်မယ် မြနှင်းဆီ"

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ၊ ဪ ...ဆရာ"

မြနှင်းဆီက ပြောမည်ပြင်ပြီးမှ သင့်တော်ပါ့မလားတွေ့ ကာ နှုတ်တွန့် သွားသည်။

"ဘာပြောချင်လို့လဲ မြနှင်းဆီ"

"ဟို ...ဆရာ ဒီနေ့ ဒင်နာမစားဖြစ်တာသတိရလို့ပါ။ ဆရာ

ဆာနေမှာပေါ့။ အိမ်မှာ စားစရာအသင့်ရှိရဲ့လား ဆရာ။ ဒါမှမဟုတ် ဒီမှာပဲ စားသွားမယ်ဆိုရင် ဒိုင်းနင်းရွမ်းကို နှင်း လှမ်းမှာလိုက်မယ်လေ"

သူ့အတွက် အသေးစိတ်ဂရုတစိုက်ရှိလှသည့် တပည့် မလေးကို စိတ္တအောင် တဒင်္ဂစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

စိတ္တ အောင်အကြည့်ကြောင့် မြနင်းဆီ ခေါင်းငုံ့သွား၏ ။

ဟုတ်သားပဲ၊ စောဇော်နီကို တွေ့လိုက်ရ၍ စိတ်လှုပ်ရှား ကာ ညစာကို သူ မစားဖြစ်ခဲ့ပေ။ သူ့ကိုယ်တိုင်မေ့နေသော်လည်း မြနင်းဆီက အမှတ်တရ ရှိလှသည်။ မြနင်းဆီသတိပေးလိုက်မှပင် ဝမ်းထဲက ဆာသလိုလို ဟာတာတာ ဖြစ်သွား၏ ။

"ကျေးဇူးပါပဲမြနင်းဆီရယ်၊ လမ်းမှာပဲ ကြုံတဲ့နေရာ ဝင်စားလိုက်ပါ တော့မယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ဆရာ"

သူတို့စကားပြောနေစဉ် ခန်းမထဲသို့ ဟိုတယ်မှ စာရင်း ကိုင်အမျိုးသမီး ဝင်လာလေသည်။ ခန်းမငှားရမ်းခန့် စားသောက် စရိတ်များ ရှင်းလင်းရန်ဖြစ်သည်။ အသင့်ရေးယူလာသော ကုန်ကျ စရိတ်ဘောက်ချာကို ငွေလင်ပန်းထဲ၌ ထည့်ကာ စားပွဲထိုးတစ်ဦးက သယ်ဆောင်လာလေ၏ ။

စိတ္တ အောင်၏ အစွမ်းအစပြပွဲများကို မကြာမကြာ ဤ ဟိုတယ်၌ ပြုလုပ်နေကျမို့ ရင်းနှီးပြီးဖြစ်သော စာရင်းကိုင် အမျိုးသမီးက နှစ်ယောက်စလုံးကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

"နှင်း ငွေရှင်းပေးလိုက်ဦးမယ်ဆရာ၊ ဆရာ ဆင်းနုင့်ပါ"

"ကောင်းပြီ မြနင်းဆီ၊ မနက်ဖြန်မှ ရုံးခန်းမှာဆိုတာပေါ့။
ခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျာ"

စိတ္တ အောင်က ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးကို တစ်ပါ တည်း
နှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။

•••

ကုန်ကျစရိတ်များ ရှင်းလင်းပေးအပြီးတွင် မြနင်းဆီသည်
ဓာတ်လှေကားဖြင့် ဟိုတယ်အောက်ဆုံးထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့လေ၏ ။

ပွဲတစ်ပွဲကတော့ အောင်မြင်စွာပြီးဆုံးသွားပေပြီ။

မြနင်းဆီ၏ တာဝန်ကတော့ မနက်ဖြန်တွင် ဤပွဲအတွက်
ကုန်ကျစရိတ်ဘောက်ချာကို ဆရာ့ကိုပြကာ ကြိုတင်ထုတ်ယူထား သောငွေများ
ခုနှိမ် စာရင်းရှင်းပြီးမှပင် တစ်ပွဲစာ တာဝန်ပြီးဆုံး ပေမည်။

စိတ္တ အောင်၏ စွမ်းရည်ပြပွဲကို တစ်လလျှင် တစ်ကြိမ်သာ
ပြုလုပ်လေရာ ကိုယ်ရေးအတွင်းရေးမှူး ဝန်ထမ်းတစ်ဦး ခန့်ထား လောက်အောင်
အလုပ်မများဟု ထင်စရာရှိပေသည်။ တကယ်တော့ ပွဲတစ်ပွဲကျင်းပဖို့အတွက်
ကြိုတင်ပြင်ဆင်ရသည့် လုပ်ငန်းစဉ်မှာ မနည်းလှပေ။

စိတ္တ အောင်၏ ပွဲသည် ပွဲစဉ်ကိုကြေညာ၊ လက်မှတ်ကို ကြိုရောင်းသည့်
သာမန်ကြည့်ချင်ပွဲမျိုးမဟုတ်။ ပွဲလုပ်ရက်ကလည်း တစ်လမှ တစ်ကြိမ် ဖြစ်သလို၊
လူဦးရေကိုလည်း ၃၀ အတိ ကန့်သတ်ထားသေးသည်။ ပွဲကြည့်ခမှာလည်း
ဈေးကြီးလှပါသည်။

လူတစ်ဦးလျှင် တစ်သိန်းပေးရသည်။

စိတ္တ အောင်လိုပညာရှင်မျိုးမှာလည်း မြန်မာနိုင်ငံ၌
တစ်ယောက်တည်းသာရှိလေရာ စိတ္တ အောင်၏ ပွဲကို ကြည့်လိုသူများ တန်းစီ၍
နေပေသည်။ ကြည့်လိုသူကများပြီး ပွဲက တစ်လ တစ်ကြိမ်ဖြင့် လူ ၃၀ သာ
တက်ရောက် ခွင့်ပြုထားရာ အဆိုပြုလွှာ တင်သွင်းသည့်စနစ်ဖြင့်

ထိန်းချုပ်ထားရလေတော့၏ ။

စိတ္တ အောင်ပွဲကိုကြည့်လိုသူများမှာ အဆိုပြုလွှာကြို၍ တင်သွင်းရပါသည်။ မြန်းဆီက ပွဲကြည့်လိုသူများ၏ လျှောက်လွှာ များကိုစိစစ်ကာ ရက်ချိန်းပေးရသည်။ ရက်ချိန်းပေးရာတွင်လည်း ဆရာနှင့်ညှိနှိုင်း၍ ပွဲရက်ကို သတ်မှတ်ရသည်။ ပွဲလုပ်မည့်ဟိုတယ် တွင် ရက်ယူရသည်။ စရန်သတ်ရသည်။ ပြီးမှ ဖိတ်ကြားရန်ရွေးချယ်ထားသည့် ဧည့်သည်တော်များထံ အကြောင်းကြားရပါ သည်။ မြန်းဆီ ရွေးချယ်ထားသည့်ဧည့်သည်တော်များ သတ်မှတ် ရက်တွင် မအားပါက အရန်ရွေးချယ်ထားသူများကို အစားထိုး ရပါသည်။ အစားထိုးနိုင်ရန်လည်း ပွဲကိုတက်ရောက်ခြင်းပြုနိုင် မပြုနိုင် တစ်ပတ်ကြိုတင် အကြောင်းကြားရန် ဖိတ်စာထဲတွင် ထည့်ရိုက်ရသေး၏ ။

ပွဲကြည့်ပရိသတ်ဘက်မှလည်း မိမိကို ဖိတ်ကြားသည့် ရက်တွင် လာရောက်ရန်ဆုံးဖြတ်ပြီးပါက တက်ရောက်မည့်အ ကြောင်း မြန်းဆီထံ ဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်ပြန်ကြားရပါသည်။

ပွဲကြည့်ခကျသင့်ငွေ ကျပ်တစ်သိန်းကိုလည်း ပွဲမစတင်မီ တစ်ပတ် ကြိုတင်၍ မြန်းဆီသတ်မှတ်ပေးသောဘဏ်တွင် စိတ္တ အောင်၏ ငွေစာရင်းထဲသို့ ပေးသွင်းရပါ၏ ။ ဘဏ်သို့ငွေသွင်းပြီးကြောင်း ချလန်စာရွက်မှာ ပွဲကြည့်လက်မှတ်ပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

သမားရိုးကျ မြန်မာလူမျိုးများအမြင်ဖြင့် ကြည့်လျှင်တော့ အတော်ပင် ကိန်းကြီးခန်းကြီးနိုင်လှသည်ဟု ထင်မှတ်စရာရှိပေ၏ ။

အရာရာကိုစနစ်တကျဖြင့် သေသပ်စွာစီစဉ်တတ်သော စိတ္တ အောင်၏ အစီအစဉ်မှာ ခုတော့ အသားကျနေပါပြီ။ စိတ္တ အောင်ပွဲကိုကြည့်ချင်၍ အဆိုပြုလွှာတင်ထားသူများမှာ သုံးနှစ်စာ မက ရှိနေပေ၏ ။

သည်တော့လည်း ပွဲကို တစ်လတစ်ကြိမ်သာလုပ်သည့် တိုင် ပွဲတစ်

ပွဲပြီးစီးသည်အထိ လုပ်ဆောင်ရသည့် အဆင့်ပေါင်းက များလှပေရာ စိတ္တ
အောင်အဖို့ ကိုယ်ရေးအတွင်းရေးမှူးတစ်ယောက် ခန့်မထားလို့ မဖြစ်တော့ပေ။

မြနှင်းဆီသည် ဆရာလက်အောက်တွင် စက္ကယရီအဖြစ် ဝင်ရောက်
လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်မှာ ၂ နှစ်စွန်း၍ သုံးနှစ်ထဲသို့ပင် ရောက်နေပါပြီ။

မြနှင်းဆီသည် စိတ္တ အောင်၏ ကိုယ်ရေးအတွင်းရေးမှူး အဖြစ်သာ
မဟုတ်၊ စာရေးမလည်း ဖြစ်သည်။ စာရင်းကိုင်လည်း ဖြစ်သည်။
ဘဏ္ဍာရေးမှူးလည်း ဖြစ်ပေသည်။

တစ်ဦးတည်းသော ဝန်ထမ်းအဖြစ် ဆရာလုပ်ငန်းများ အားလုံးကို
တာဝန်ခံထားရသော မြနှင်းဆီသည် တစ်ကိုယ်ရေ သမား စိတ္တ အောင်၏
ကိုယ်ရေးကိုယ်တာများအတွက်ပါ အရေး တယူရှိနေမိသည်။

ဆရာသည် ဆွေမျိုးသားချင်းမရှိသော တစ်ကိုယ်တည်း သမား
လူပျိုကြီးဖြစ်ပါ၏ ။ အသက်သုံးဆယ်အရွယ်သာရှိသေးသော ဝင်ငွေကောင်းသည့်
အောင်မြင်သူတစ်ဦးဖြစ်နေသည့်တိုင် စိတ္တ အောင်သည် အိမ်ထောင်မပြုသေး။
မိန်းကလေးများနှင့်လည်း ကင်းကင်းရှင်းရှင်းရှိသည့်
သိက္ခာသမာဓိရှိသူတစ်ဦးဖြစ်တာကို မြနှင်းဆီ သိသိလာရသည်။
မြနှင်းဆီနှင့်ဆက်ဆံရေးတွင်လည်း ပကတိရိုးသားဖြူစင်စွာ ဆရာတပည့်
ဆက်ဆံရေးထက်မပိုခဲ့ပေ။

သိက္ခာရှိပြီး တည်ကြည်သောဆရာကို မြနှင်းဆီ လေးစားမိပါသည်။
လေးစားရာမှ ဆရာကိုသံယောဇဉ်တွယ်မိသည်။ သို့သော် ဆရာကတော့
မတုန်မလှုပ် ကျောက်ရုပ်ကြီးလိုပါလား။ မြနှင်းဆီကတော့ ဆရာကို
လိုလေသေးမရှိအောင် အရိပ်ကြည့်နေ မိလေ၏ ။

ယနေ့ည ဆရာစိတ်လက်မရွှင်လန်းတာကို မြနှင်းဆီ သတိထား မိသည်။
ဆရာ ညစာမစားတာကိုလည်း မြနှင်းဆီ သတိပြုမိသည်။

ဆရာစိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်သွားသည်မှာ ပွဲနား၍

အားလပ်ချိန်ပေးပြီး နောက်ပိုင်းမှ ဖြစ်လေသည်။ မှတ်မှတ်ရရ စော့ရှေ့နီဆိုသော
ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဆရာ့ကို လာရောက်မိတ်ဆက် သည့်အချိန်တွင်ဖြစ်သည်။
စော့ရှေ့နီနှင့်စကားပြောရင်းမှ စားရန် ပြင်ဆင်ထားသော အစားအသောက်များကို
မစားတော့ခြင်းပင် ဖြစ်ပေ၏ ။

ဆရာ ဘာအတွက်များ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်သွား တာပါလိမ့်။

စိတ်ပညာရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်သော ဆရာ့ကို အကဲခတ် ရသည်မှာ ခက်လှပေ၏ ။
သူကသာ သူများစိတ်ကို သိနေသော် လည်း ဆရာ့စိတ်ကို ကြည့်ဖို့တော့
မလွယ်လှပါလား။

မြနှင်းဆီသည် ရောက်တတ်ရာရာ အတွေးများ တွေးလာခဲ့ရာ

ဓာတ်လှေကားက အောက်ဆုံးထပ်တွင် ရပ်သွားပြီး သူ့အလိုလို တံခါးပွင့်သွားမှပင်
ဓာတ်လှေကားထဲမှ ထွက်ခဲ့လေ တော့သည်။

...